



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 286/2025
29.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Весне Мاستиловић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца „BELT СО“ д.о.о. за производњу, трговину, посредовање и пружање услуга, Београд, чији је пуномоћник Немања Ињац, адвокат из ..., против туженог Агроиндустријско Комерцијална банка „АИК БАНКА“ а.д. Београд, ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 16.059,29 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3707/2023 од 06.02.2025. године, у седници одржаној дана 29.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3707/2023 од 06.02.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3707/2023 од 06.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3707/2023 од 06.02.2025. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Београду П 7998/2021 од 02.12.2021. године и пресуђено тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да је апсолутно ништава и да не производи правно дејство одредба члана 6. Уговора о дугорочном кредиту број ... који су тужилац и тужени закључили, а у делу који гласи: „Корисник се обавезује да унапред плати накнаду за обраду кредитног захтева у висини од 0,5% од укупног износа одобреног кредита и сагласан је да банка задужи његов текући рачун за износ провизије“; одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени исплати 16.059,29 динара са законском затезном каматом почев од 08.05.2006. године до исплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...10/23 – др. закон), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

У време закључења уговора примењивала се Одлука о јединственом начину обрачуна и исказивања ефективне каматне стопе на кредите и депозите („Сл.гласник РС“, бр. 108/05). Наведена Одлука се примењује од 15.03.2005. године. Овом Одлуком НБС прописано је да понуда банке која се односи на кредите које одобрава, садржи таксативно наведене податке, и то податке који се укључују у обрачун ефективне каматне стопе и податке који се не укључују у обрачун ефективне каматне стопе. Међутим, прописано је и да наведене податке банка доставља клијентима писмено – на њихов захтев. Тужена банка у време закључења предметног уговора није била у обавези да тужиоцу који је привредни субјект који у смислу чл. 18. ЗОО поступа са повећаном пажњом у извршавању својих обавеза из своје професионалне делатности, достави понуду пре закључења уговора, већ се писмена понуда достављала клијентима искључиво на њихов захтев. Стога је ирелевантна чињеница да тужени није доставио тужиоцу понуду. Стога, нема несавесности тужене банке, па тиме њено поступање не води ништавости одредбе предметног уговора. У конкретном случају, нема потребе за уједначавањем судске праксе. Такође, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...10/23 – други закон) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 04.08.2021. године. Вредност предмета спора износи 16.059,29 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности - спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази износ из става 1. истог члана (став 3).

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Притом, законом прописана недозвољеност овог ванредног правног лека у овој врсти спора, искључује примену општег правила из члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, према коме је ревизија увек дозвољена, ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић